



MIRKLIS AR MŪZĀM

Kas to zin

Varbūt tā labāk —
tu nenāc, es neēju...
Bet domas kā meteori
planē viena otrai pretī un
dziest...

Gaist, sadeg, izbāl pie
mērķa kājām,
Un izdziestot pieprasa
atbildes skreju.
Tas vajā un dzenā tevi,
Pārsteidzot te un tur...
Un šobrīd —
stacijas laukuma vidū —
Mazs meteors kvēlojot dzied.
Un tu stāvi un netiec vairs garām,
Jo mazs ugunskurs pretī
liesmo.

Kā caur gaismu, kā caur dienu
Lapai pāri tavi teiktie vārdi iet.
Un es klusējot tev pretī eju,
Kaut gan gribas raudāt, smaidīt,
kliegt.

Tu esi mans. Tu dzīvo manī,
Un ik pa laikam izraujies.
Kā atbalss un kā dzērves
kliedziens
Kā pārtrūkuša sapņa
isals
pavediens.

Griesti. Grīda. Cetras baltas sienas.
Ārsti. Sejas. Sajukušas dienas.
Vientulība. Domas. Neciešamas slāpes.
Tumsa. Gaisma. Tu — un sāpes.

Svešas acis. Balti tērpi. Viss kā murgs.
Tikai gaidīt. Ticēt. Atkal smiekli spurgs.
Saturētles. Smaidīt. Nebūs veltas ilgas.
Nāksi tu. Nāks prieks. Un lieksies zāju smilgas...

LOCIJA BLUMBERGA,
Zinātniskās bibliotēkas
darbiniece

Mātei

Sodien līdz ar pavasara zaigu
Tavus glāstus alkstu plaukstās
krāt.
Gribu plekļauties un plespiest
vaigu
Tavām mīļām, sastrādātām rokām,
māti

Tas nekas, ja sirmi sniegi,
Māmiņ, tavus sejas vaibstus
skauj,
Sobrīd visi vārdi šķitīs lieki —
Brīdi galvu klēpi ielikti ļauj.

Grūti dzīves pagriezienos spējos,
Zinu, reizēm vajadzēs tev mani
rāt...
Tomēr vēlos dzīves skarbos vējos,
Papemt rūpju llelo daļu, māti

Vienīgi es...

Atkal divi cieši blakus
aiziet man garām.
Smaidošām sejām, mirdzošām acīm
Divi nāk pretī un
aiziet man garām.

Vienīgi es esmu viena kā
balss bez atbalss.
Vienīgi es esmu viena,
Un man mazliet salst.

Ir ļau gan teikts, ka jāgaida vēl.
Jāaiztur elpa un jāpiever acis.
Pēkšņi kā sniegs aiz apkakles
aizkrit
Atziņa — pasaulē visi pa diviem
jau iet —

Vienīgi es esmu viena kā
balss bez atbalss,
Vienīgi es esmu viena,
Un man mazliet salst.

Šovakar

Šovakar tev atkal jāatnāk
Un jāalznes mani sapņos.
Ne jau uz rokām vai platajiem
pleciem,
Vienīgi — gluži vienkārši —
jāalzved projām.
Vislabāk tu to spēj ar
dīvalno klusēšanu
Un mēmo skatu,
Kas rada manī dīvalnu mieru
kā lietus veldzi.
Šovakar tev atkal jāatnāk.
Lai pārpludinātu mani ar sevi,
Un izrautu mani no manis.
Bet varbūt tev labāk vairs
nenākt?
Jo tavs miers var pārnākt uz mani,
Un klusēšana griezīgu vārdu
sameklēs?
Un tomēr tev šovakar atkal
jāatnāk...